

дян України, про що свідчать соціологічні опитування.

У 2016 році у Варшаві пройшов саміт «Україна – НАТО», де вищим політичним керівництвом країни підведено умовну рису під сучасним етапом цієї співпраці. Зокрема, на саміті було досягнуто домовленості про унікальний пакет дій, який ніколи раніше не приймався щодо країни-партнера. Пакет включає 40 напрямків і розрахований до 2020 року. Перш за все мова йде про протидію військовій та інформаційній агресії з боку Російської Федерації, розробка спільних стратегій з метою підвищення обороноздатності нашої країни. Головним результатом Варшавського саміту стало отримання чіткого сигналу від країн Альянсу про те, що вони ніколи не визнають анексію Криму і будуть виступати проти російської агресії.

Отже, слід визнати, що за сучасних геополітичних умов становлення України як незалежної, територіально цілісної держави, з'явилася чітка тенденція на зближення з НАТО – найпотужнішою на сьогодні у військовому і технологічному плані регіональною організацією. Являючись необхідним елементом національної безпеки України, взаємодія з НАТО, як безперервний процес, повинна отримувати нові якості, а результати заходів із взаємодії з Альянсом мають знайти свою подальшу форму у вигляді конкретних пропозицій і законодавчих ініціатив на республіканському та місцевому рівні. Зближення України з НАТО як стратегічне питання неминуче повинно призвести до вироблення ефективної концепції національної безпеки України, а також впровадження стандартів Альянсу в діяльність національного силового апарату.

Руфанова Вікторія Миколаївна,
старший викладач кафедри
кримінального права та кримінології
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук

ПРІОРИТЕТИ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ НА ШЛЯХУ ДО НАТО

З метою впровадження в Україні Європейських стандартів та виходу на провідні позиції у світі 12 січня 2015 р. Указом Президента України № 5/2015 було схвалено Стратегію сталого розвитку «Україна-2020». Зазначеною стратегією визначено досить сміливі та перспективні рішення, вектори руху, першочергові пріоритети та індикатори належних оборонних, соціально-економічних, організаційних, політико-правових умов становлення та розвитку України [1]. Всі вони спрямовані на досягнення задекларованої мети.

Основними векторами руху на шляху до впровадження в Україні європейських стандартів визначено:

1. Вектор розвитку. В даному напрямку передбачається відновити мак-

роекономічну стабільність держави, забезпечити стійке зростання економіки екологічно невиснажливим способом, створити сприятливі умови для ведення господарської діяльності та прозору податкову систему тощо.

2. Вектор безпеки покликаний забезпечити функціонування в державі чесного і неупередженого правосуддя, забезпечення впровадження ефективних механізмів протидії корупції, а також створення безпечних умов життя та здоров'я людини. Останнє досягається наявністю ефективної медицини, станом захищеності соціально вразливих верств населення, безпечним станом довкілля і доступу до якісної питної води тощо. Реалізація вектора безпеки планується шляхом проведення дев'яти реформ, серед яких реформи системи національної безпеки та оборони, правоохоронної системи, антикорупційна реформа, судова реформа та інші.

3. Вектор відповідальності полягає в забезпеченні гарантій, що кожен громадянин, незалежно від раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, мовних або інших ознак, матиме доступ до високоякісної освіти, системи охорони здоров'я та інших послуг у державному та приватному секторах.

4. Вектор гордості передбачає розповсюдження взаємної поваги та толерантності в суспільстві, гордості за власну державу, її історію, культуру, науку, спорт [1].

Поряд з цим на реалізацію зазначених вище векторів державного розвитку 23 грудня 2015 року Україною було змінено напрям політичного курсу та визначено нові пріоритети національних інтересів та безпеки.

Зокрема, ст. 6 Закону України «Про основи національної безпеки України» одним з пріоритетів національних інтересів визначено інтеграцію України в європейський політичний, економічний, правовий простір з метою набуття членства в Європейському Союзі (далі – ЄС), та в євроатлантичний безпековий простір; розвиток рівноправних взаємовигідних відносин з іншими державами світу в інтересах України.

Також важливою засадою зовнішньої політики держави визначено поглиблення співпраці з Організацією Північноатлантичного договору (далі – НАТО) з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації. Визначивши серед пріоритетних зазначених напрям зовнішньої політики, Україна взяла на себе зобов'язання проводити кардинальні реформи практично усіх сфер суспільного життя з метою приведення вітчизняних стандартів та критеріїв у відповідність до європейських демократичних стандартів. Для того, аби наша держава стала європейською державою, була гідною учасницею ЄС та НАТО, керівництво держави задекларувало вжити таких заходів:

- 1) вдосконалити систему державного управління;
- 2) провести децентралізацію влади та конституційну реформу;
- 3) удосконалити механізм здійснення парламентського контролю, забезпечити контроль з боку громадянського суспільства за діяльністю центральних та місцевих органів виконавчої влади;

- 4) усунути недоліки у виборчому законодавстві;
- 5) реформувати систему правоохоронних органів згідно з європейськими нормами та стандартами;
- 6) забезпечити впровадження незалежного, справедливого та доступного судочинства [2].

Забезпечення національної безпеки безпосередньо залежить від правильно побудованої структури правоохоронних органів. У зв'язку з цим саме з реформування всієї системи правоохоронних органів розпочато рух у напрямку інтеграції до ЄС та НАТО.

Зокрема, реформування *системи судоустрою та судочинства* спрямовано на забезпечення незалежності, безсторонності та неупередженості суддів, удосконалення системи виконання судових рішень та підвищення ефективності виконавчого провадження тощо.

Головною метою реформи органів прокуратури задекларовано вдосконалення організації та діяльності прокуратури України з метою імплементації європейських стандартів, запровадження положень, покликаних підвищити професійність прокурора та його незалежність, а також передбачити участь органів прокурорського самоврядування у вирішенні питань, пов'язаних із діяльністю прокуратури.

Визначено основні напрями реформування *прокуратури*:

- збалансування структури системи, оптимізація складу її компонентів відповідно до покладених завдань;
- удосконалення кадрової політики, системи підготовки кваліфікованих фахівців;
- підвищення ефективності здійснення демократичного цивільного контролю над діяльністю органів прокуратури, забезпечення максимально допустимої та необхідної відкритості й прозорості у їх діяльності;
- удосконалення соціального захисту прокурорів;
- запобігання виникненню передумов для втручання політичних сил у діяльність органів прокуратури [2].

Перспективними напрямками вдосконалення *пенітенціарної системи* є такі:

- розробка нового законодавства у сфері функціонування слідчих ізоляторів та установ виконання покарання відповідно до європейських норм;
- демілітаризація системи;
- підвищення операційної ефективності 100 державних підприємств у системі пенітенціарної служби за рахунок створення єдиного виробничого холдингу, проведення закупівель через систему електронних закупівель з використанням інформаційно-телекомунікаційної системи «Prozorro»;
- будівництво нових слідчих ізоляторів та установ виконання покарань за інвестиційною схемою або за рахунок кредитних коштів, переміщення існуючих слідчих ізоляторів та установ виконання покарань за межі міст [2].

Актуальним залишається підвищення рівня правової культури в суспільстві, зокрема шляхом інформування осіб з числа соціально вразливих груп населення про можливість отримання правової допомоги, створення умов для

надання безоплатної первинної правової допомоги на рівні територіальних громад, сприяння реалізації внутрішньо переміщеними особами права на безоплатну вторинну допомогу.

Отже, резюмуючи вищевикладене, слід зазначити, що керівництвом нашої держави на законодавчому рівні визначено найбільш актуальні вектори руху та пріоритетні напрямки, які потребують реформування. Останнє є запорукою впровадження в Україні європейських стандартів та забезпечення рівня життя європейця для громадянина України. Поряд з цим слід зазначити, що реалізація задекларованих напрямків потребуватиме інтеграції зусиль усіх учасників державо- та правотворення, наявності політичної волі для впровадження та підтримання європейських стандартів не тільки на папері, але й у реальному житті кожного громадянина України. Адже основним показником ефективності всіх реформ повинні бути не статистичні та аналітичні звіти державних інституцій, а відчуття кожним з нас того факту, що ми живемо в європейській державі та входимо до складу таких авторитетних міжнародних організацій як ЄС та НАТО.

1. Стратегія сталого розвитку «Україна-2020»: Указ Президента України «Про Стратегію сталого розвитку «Україна-2020» від 12 січня 2015 р. № 5/2015. *Офіційний вісник Президента України*. 2015. № 2. С. 14.

2. Річна національна програма під егідою Комісії Україна-НАТО на 2017 рік: Указ Президента України «Про затвердження Річної національної програми під егідою Комісії Україна-НАТО на 2017 рік» від 8 квітня 2017 р. № 103/2017. *Офіційний вісник Президента України*. 2017. № 9. С. 16.

Савельєва Марина Олександрівна,
доцент кафедри цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук

МИРОТВОРЧІСТЬ ЯК ОДИН ІЗ ГОЛОВНИХ НАПРЯМКІВ СПІВПРАЦІ УКРАЇНИ ТА ООН

В останні роки питання зовнішньополітичної орієнтації України гостро приймається в політичному звучанні. Увага політиків, науковців чимдалі більше зосереджується на визначенні геополітичного місця України щодо основних засад безпеки країни.

У миротворчій діяльності Україна співпрацює в усіх напрямках миротворчої діяльності Організації Об'єднаних Націй.

Міжнародний мир та безпека багато в чому залежать від результатів діяльності ООН, консолідації зусиль світової спільноти в боротьбі із сьогоdnішніми загрозами міжнародному миру та стабільності [1, с. 77].

Із липня 1992 року Україна в статусі незалежної держави стала брати участь у миротворчих операціях. Так, за роки незалежності більше 35 000